

έπεισε τὴν νύκτα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ αὐθέντου οὐ. Πρὸς πίστωσιν δὲ τῶν εἰρημένων, ὁ κύριος Πατάμυπλ ἐξετύλιξεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ πιστοποιητικά, ἅτινα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ· εἶτα ταυρώσας αὐτὴς τὰς χεῖρας ἀνέμεινε τὰς παρατηρήσεις τοῦ κυρίου Μπράουνλω.

«Φοβοῦμαι μὴ ταῦτα εἶναι ἀληθέστατα, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς γέρον περιλῦπος, ἀφ' οὗ ἐξήτασε τὰ πιστοποιητικά. Λάβετε πέντε γυνεάς διὰ τῆς πληροφορίας σας· εὐχαρίστως ὅμως θὰ ἔδωκα τριπλασίας, ἂν αἱ πληροφορίες σας ἦσαν εὐσυναινεταὶ ὑπὲρ τοῦ παιδίου.»

Πιθανῶς ἂν ὁ κύριος Μπράμυπλ ἤξευρε τοῦτο τροχηγομένως θὰ ἔδιδε πολὺ διάφορον χρωματισμὸν εἰς τὴν διήγησίν του. Ἀλλὰ τώρα, ἦτο πλέον πολὺ ἀργά. Ἐχαιρέτησε λοιπὸν ταπεινῶς, ἔθηκε τὰς πέντε γυνεάς εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξῆλθε.

Ἐπὶ τινα λεπτὰ ὁ κύριος Μπράουνλω ἐβάδιζε κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος ἐν τῷ δωματίῳ, ἐφαίνετο δὲ τοσοῦτῳ θλιβεὶς ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ κλητῆρος, ὥστε ὁ κύριος Γκρίμ-γουιγκ δὲν ἐδοκίμασε νὰ πειράξῃ αὐτὸν ἐπὶ πλέον. Τέλος ἔστη καὶ ἔκρουσε σφοδρῶς τὸν κώδωνα.

«Κυρία Μπέντγουιν, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω πρὸς τὴν οἰκονόμον εἰσελθοῦσαν, αὐτὸ τὸ παιδίον, αὐτὴς ὁ Ὀλιβερ ἦτο κακοήθης.

— Εἶναι ἀδύνατον, σέρ, ὅλως ἀδύνατον, εἶπεν ἡ οἰκονόμος ζωηρῶς.

— Σὰς ἀπαναλαμβάνω πῶς ἦτο κακοήθης, ὑπέλαβεν ὁ πρεσβύτες μετὰ τραχύτητος. Τί θὰ εἴπῃ, εἶναι ἀδύνατον; Ἐμάθασεν καταλεπτῶς ὅλην τὴν ἱστορίαν του καὶ ἀφ' οὗτο ἐγεννήθη ἦτο πάντοτε ἄθλιος καὶ ἐλεεινός.

— Ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ κἀνεὶς νὰ με κάμῃ νὰ πιστεύσω αὐτὸ, σέρ, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Μπέντγουιν μετὰ σταθερότητος.

— Σεὶς αἱ γραῖαι δὲν πιστεύετε παρὰ μόνον τοὺς ἀγύρτας καὶ τὰ παραμύθια, ἐψιθύρισεν ὁ Γκρίμγουιγκ. Πρὸ πολλοῦ ἐγὼ τὰ εἶξευρα αὐτά. Διατί νὰ μὴ μ' ἐρωτήσητε προηγουμένως; Θὰ το ἐκάμνατε, ὑποθέτω, ἂν δὲν ἔπασχε ἀπὸ πυρετόν· ἀλλ' ἡ ἀσθενεία του σὰς ἐκίνει τὴν συμπάθειαν, ἢ ὄχι; Τὴν συμπάθειαν! τί ἀστεῖον!

— Ἦτο ἀξιαγάπητον, ἀγαθὸν καὶ εὐγνωμον παιδίον, σέρ, ἀντεῖπε μετ' ἀγανακτήσεως ἡ πρεσβυτίς. Γνωρίζω ἴσως ἀπὸ παιδιὰ, εἶναι τεσσαράκοντα ἔτη τώρα ὅπου βλέπω τοιαῦτα, καὶ ὅσοι δὲν ἠμποροῦν νὰ εἴπουν τὸ αὐτὸ, καλὰ θὰ ἔκαμναν ἂν ἐσιωποῦσαν· αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου.»

Τοῦτο ἀπηυθύνετο κατὰ τοῦ κυρίου Γκρίμγουιγκ, ἀγάμου ὄντος· ἀλλ' οὗτος ἠρέκεσθη νὰ παντήσῃ διὰ μειδιάματος, ἢ δὲ οἰκονόμος ἤτοιμάζετο ἴσως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δημογορίαν τῆς, ἂν μὴ ἐπέβηλεν αὐτῇ σιγὴν ὁ Μπράουνλω.

«Σιωπήσατε! εἶπεν οὗτος προσποιούμενος ὄργην, ἢν οὐδὲ ἴσως ἤσθάνετο. Νὰ μὴ ἀκούσω ποτὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ παιδίου! Αὐτὸ ἤθελα νὰ σας εἰπῶ καὶ ἐσῆμνα τὸν κώδωνα. Ποτὲ, ἀκούετε; οὐδέποτε, ἐπὶ οὐδεμιᾷ προφάσει! Ἦμπορεῖτε νὰ ποσυρῆτε κυρία Μπέντγουιν, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπαγόρευσίν μου!»

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν μεγάλη θλίψις κατέειχε τὰς καρδίας τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Μπράουνλω. Ὁ δὲ Ὀλιβερ σφόδρα ἐλυπεῖτο ἀφ' ἑτέρου, συλλογιζόμενος τοὺς ἐν Πέντοβιλλ ἀγαθούς του φίλους· εὐτυχῶς ἠγνόει τί διηγήθη αὐτοῖς ὁ κλητῆρ· ἄλλως θάπέθνησκεν ἐξ ἀπελπισμοῦ.

*Ἔπεται συνέχεια.

**Π

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ ΔΙΑ ΤΟΥ ΧΛΩΡΟΦΟΡΜΙΟΥ

Γνωστὸν ὅτι δὲν εἶνε πάντοτε εὐκόλον νὰ φυπνίζονται οἱ ὑπὸ τοῦ χλωροφορμίου ἀποκοιμηθέντες, ἐπερχομένου τοῦ θανάτου κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου.

Ὁ διάσημος γάλλος χειρουργὸς Νελατῶν ὁ θεραπεύσας τὸν Γαριβάλδην εὗρε μέσον δι' οὗ ἐπανέφερε τὰς αἰσθήσεις τῶν κοιμημένων. Ἴδου δὲ πῶς διηγείτο τὰ περὶ τῆς ἀνακαλύψεώς του ταύτης·

«Ὅτε ὁ υἱός μου ἦτο μικρὸς ἠγάπα νὰ συλλαμβάνῃ ποντικούς καὶ νὰ παίξῃ μετ' αὐτῶν. Ἐδενεν εἰς τὴν οὐρὰν των χάρτινα ἀμάξια καὶ τὰ ἔσυρον. Ἐννοεῖται δ' ὅτι πολλαίκις συνέβαινε νὰ τον δάκνωσιν οἱ ποντικοὶ καθ' ἣν στιγμὴν συνελάμβανε τὴν οὐρὰν του. Ἰνα δὲ ἀποφεύγῃ τὰ δῆγματὰ τὸν ἐπενόησε νὰ τοὺς ἀποκοιμίσῃ διὰ τοῦ χλωροφορμίου, καὶ τότε τοὺς ἠγγίξεν ἀνευ φόβου. Ἀλλὰ λαβὼν ποτε ποντικὸν τινα ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ κρεμάσας αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς, εἶδεν ὅτι ὁ ποντικὸς ἀφυπνισθεὶς ἐπεχείρησε νὰ τον δαγκάσῃ, διὸ παρευθὺς τὸν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλ' ὁ ποντικὸς ἀπεκοιμήθη πάραυτα· τὸν ἔλαβε πάλιν ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ πάλιν ἀφυπνίσθη. Μαθὼν ἐγὼ τὸ γενόμενον συνέπερανα ὅτι ἂν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου ὁ ἐγκέφαλος κενοῦται ἐν μέρει τοῦ αἵματος καὶ καθίσταται ἀναιμικὸς, ἢ κατακόρυφος θέσις μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω φέρουσα τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἐπαναφέρει τὴν ἐγκεφαλικὴν δραστηριότητα καὶ ἀφυπνίζει τὸ κοιμώμενον ζῶον. Ἐσκέφθην λοιπὸν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐξαρτήσεως καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁσάκις ἡ ἐξέγερσις αὐτῶν ἦτο βραδεία.»

Ὁ διάσημος χειρουργὸς ἔτυχε μετ' οὐ πολὺ εὐκαιρίας πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ τρόπου τούτου. Δύο χειρουργοὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ παρευρεθῇ εἰς ἐγγειρησὶν τινα τὴν ὁποίαν ἐμελλον νὰ ἐκτελέσωσι. Ὁ Νελατῶν μὴ προφθάσας τὸν σιδηρόδρομον ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ διὰ τῆς ἐπομένης ἀμαξοστοιχίας. Ἀλλ' ἐλθὼν εὗρε τὴν ἀσθενῆ ἀ-

ναίσθητον και μὴ δυναμένην νὰ συνέλθῃ ἐκ τοῦ διὰ τοῦ χλωροφορμίου ὕπνου· πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦσαν ἄνω και κάτω και οἱ ὑπηρεταὶ θρηνοῦντες ἀνεκραύγαζον· «Ἀπέθανεν ἡ κυρία μας! ἀπέθανεν ἡ κυρία μας!»

Ὁ Νελατὼν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἔτρον τῶν ἰατρῶν, τῷ εἶπε μετὰ τῆς συνήθους γλυκύτητος και ἡρεμίας αὐτοῦ· «Φίλε μου, λάβε τοὺς πόδας και κράτει τοὺς στερεὰ» αὐτὸς δὲ λαβὼν τὸ σῶμα τῆς ἀσθενοῦς τὸ ἔσυρεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης, και ἡ κεφαλὴ ἐκρεμάσθη ἔξω τῆς κλίνης, εἶπε δὲ εἰς τὸν ἰατρὸν νὰ ὑψώσῃ τοὺς πόδας οὕτως ὥστε τὸ σῶμα νὰ λάβῃ θέσιν λαγροῦ τὸν ὅποιον φέρουσι ἐκ τοῦ κυνηγίου, και πάραυτα ἡ ἀσθενὴς συνῆλθε· ἀλλ' εὐθὺς ὡς τὴν ἤπλωσαν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπανέπεσεν εἰς τὴν ληθαργίαν. Τὴν ἐκρέμασαν πάλιν μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω και συνῆλθε, τὴν ἐξήπλωσαν και ἀπεκοιμήθη, και πάλιν τὴν ἐκρέμασαν ἐπὶ δέκα λεπτά και συνῆλθεν εἰς αὐτὴν ἐντελῶς.

ΠΡΟΪΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν μεγάλη πόλις ἐν Εὐρώπῃ, ἥς αἱ συνήθεις δαπάναι δὲν ἐδιπλασιάσθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, καιτοὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν δημοτῶν δὲν ἠῤῥησεν ἐν γένει εἰμὴ κατὰ 15 ἢ 20 %.

Ἐν τῷ περιοδικῷ *l'Économiste français* κατεχωρίσθησαν αἱ ἐπόμεναι εἰδήσεις, παραληφθεῖσαι ἐκ δημοσιεύσεων τοῦ M. Korosi, διευθυντοῦ τοῦ στατιστικοῦ γραφείου τῆς πόλεως Βούδα-Πέστης·

Παραλείποντες τὸ Λονδίνον, ἐν ᾧ ἡ διαίρεσις εἰς τμήματα, και ἡ πολυπλοκος και πολυπληθὴς διοικητικὴ διαίρεσις δὲν παρέχει ἀκριβῆ στοιχεῖα και βέβαια πρὸς ὀρθὴν στατιστικὴν, παρατηροῦμεν ὅτι τὸ Βερολίνον, οὗτινος αἱ δαπάναι δὲν ὑπερβαίνον τῷ 1869 τὰ 18,149,000 φράγκων, ὡν 8,724,000 ἐδαπανῶντο εἰς ἐκτάκτους δαπάνας, ἐδαπάνησε τῷ 1875 46,000,000, ὡν τὰ 10,000,000 ἦσαν δαπάναι ἔκτακτοι. Ἡ αὔξησις εἶναι περίπου 150 τοῖς 100 ἐν διαστήματι ἐξ ἑτῶν. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Βερολίνου εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἠῤῥησε πολὺ, διότι τῷ 1867 ἀνήρχετο εἰς 702,437 ψυχάς, τῷ δὲ 1876 εἰς 966,808· σήμερον ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομμύριον.

Ἦττον μεγάλη τοῦ Βερολίνου ἡ Βιέννη ἔχει πλειοτέρας καλλονάς. Εἶναι πόλις ἔνθα εὐρίσκει τις πολυτέλειαν, ἀπολαύσεις και φιλοκαλίαν· μέγιστα δὲ κατεβλήθησαν προσπάθειαι πρὸς διακόσμησιν αὐτῆς και ἐπέκτασιν πρὸς τοῦτο δὲ ἐδαπανήθησαν σημαντικὰ χρηματικὰ ποσά. Τῷ 1865 ἡ πόλις τῆς Βιέννης ἐδαπάνησεν 27 ἑκατομμ. φρ., ὡν 10 και $\frac{1}{2}$ εἰς ἐκτάκτους δαπάνας· τῷ 1874 τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν ὑψώθη εἰς 67,500,000, ὡν 35,500,000 ἦσαν ἔκτακτοι. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Βιέννης τῷ 1865 ἦτο

550,000 ψυχαι, τῷ 1874 ἀνῆλθεν εἰς 670,000.

Τινὲς τῶν μικρῶν πρωτευουσῶν τῆς Γερμανίας ἐπροχώρησαν ἔτι πρὸς εἰς τὴν ὁδὸν τῶν υπερόγκων δαπανῶν. Ἐξάίρεσιν ὡς πρὸς τοῦτο ἀποτελεῖ μόνον τὸ Μόναχον. Αἱ δαπάναι τῆς πόλεως ταύτης τῷ 1864 ἦσαν 4,700,000 φράγκ. τῷ 1874 μόλις ἔφθασαν εἰς 5,340,000. Ἡ πόλις τοῦ Μόναχου φαίνεται οὕσα πόλις συνετή. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχε σημαντικὰ πλεονάσματα ἐκ τῶν εἰσπράξεων. Ὁ πληθυσμὸς δὲ αὐτῆς ἀνῆλθεν ἐξ 167,000 κατὰ τὸ 1864 εἰς 193,000 τῷ 1875. Τὰ ἔξοδα αὐτῆς εἶναι μέτρια διότι μόλις ἀνέρχονται εἰς 27 ἢ 28 φράγκα κατ' ἄτομον, ἐνῶ ἐν Παρισίοις ἀναλογοῦσι κατ' ἄτομον 100, ἐν Βιέννῃ, 45, και ἐν Βερολίνῳ 37 φράγκα.

Ἄλλ' ἡ Στουτγάρδη παρουσιάζει τι ἔκτακτον. Τῷ 1864—65 τὰ ἔξοδα τῆς πόλεως ἀνῆρχοντο εἰς 2,575,000 φρ., ὡν 1,137,000 ἦσαν ἔκτακτα, τῷ 1872—74 τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν ἀνῆλθεν εἰς 30,025,000 φρ., ὡν ἀληθὲς ὅτι 26,336,000 φρ. εἶναι ἔκτακτοι δαπάναι. Ὁ συνήθης προϋπολογισμὸς τῆς πόλεως ἐτριπλασιάσθη, ὁ δὲ πληθυσμὸς αὐτῆς ἠῤῥησεν κατὰ 50 τοῖς 100, διότι ἐξ 69,000 ψυχῶν, ἃς εἶχε τῷ 1864, ἔφθασε τῷ 1874 εἰς 91,000.

Ἐν Βρεσλάου ἀπὸ τοῦ 1866—1875 αἱ δαπάναι ἐδιπλασιάσθησαν, ἐξ 8,624,000 φρ. ἀνεληθούσαι εἰς 8,486,000. Εἶχε πληθυσμὸν 166,000 τῷ 1867, τῷ δὲ 1875 234,000.

Τὰ αὐτὰ φαινόμενα παρατηροῦνται και εἰς τὰς πόλεις τῶν Σκανδιναυικῶν κρατῶν. Ἐν Κοπενάγῃ τὰ ἔξοδα ἐκ 4 ἑκατομμ. κατὰ τὸ 1865 ἀνῆλθον εἰς 8 τῷ 1874, ὡν 1,600,000 ἔκτακτα. Ἡ Κοπενάγῃ περιεῖχε κατοίκους τῷ 1870 480,000. Ἡ δαπάνη λοιπὸν εἶναι 35 φρ. κατὰ κεφαλὴν.

Αἱ ἰταλικαὶ πόλεις ὑπερηκόντισαν πάσας κατὰ τὰς δημοτικὰς δαπάνας.

Αἱ δαπάναι τῆς Φλωρεντίας ἐξ 8,759,000 φρ. κατὰ τὸ 1866, ὡν 3,022,000 φρ. ἦσαν ἔκτακτοι, ἀνῆλθον εἰς 23,742,000 φρ. τῷ 1875, ὡν 7,674,000 ἔκτακτοι. Τὰ εἰσοδήματα τῆς πόλεως ἀνῆρχοντο τῷ 1875 εἰς 15,328,000, ὡν 2,205,000 ἦσαν ἔκτακτα. Ἀπὸ τοῦ 1865 αἱ δαπάναι τῆς Φλωρεντίας ἐτριπλασιάσθησαν, ἐνῶ ὁ πληθυσμὸς ἠλαττώθη· διότι ἀπὸ 191,235 ψυχῶν κατὰ τὸ 1866 κατέβη εἰς 177,000 τῷ 1876. Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Κορόζι δὲν περιεῖχε εἰδήσεις περὶ τῆς Νεαπόλεως.

Τῆς Ῥώμης αἱ δαπάναι ἐκ 12 ἑκατομμ. φρ. τῷ 1871, ὡν 4 ἑκατομμ. ἔκτακτοι, ἔφθασαν εἰς 49,500,000 φρ., ὡν 5 ἑκατομμ. ἔκτακτοι. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ῥώμης ὑπερβαίνει τὰς 250,000 ψυχάς.

Αἱ πρὸς βορρᾶν τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου πόλεις ὑπῆρξαν συνετώτεροι· ὁ προϋπολογισμὸς τῆς